

Трувор, О.

Український хліб.

06
8960 10 4/1.
Додаток до „Нового Села“.

СЕЛЯНСЬКА БІБЛІОТЕКА

Ч. 1.

ПОЛІТИЧНІ СПРАВИ

УКРАЇНСЬКИЙ ХЛІБ ДЛЯ УКРАЇНСЬКИХ ГОЛОДНИХ СЕЛЯН ТА РОБІТНИКІВ

НАПИСАВ
О. ТРУВОР

159
Льв. обл.
мр. 29(13)-1941
Львів. Бібліотека
АН. УРСР

Л Ї В І В, 1933

НАКЛАДОМ УКРАЇНСЬКОЇ СЕЛЯНСЬКОЇ ПАРТІЇ

РЕЗОЛЮЦІЇ

1) Зібрані на Селянській Нараді дня в селі українські селяни протестують проти грабіжу хліба на Україні московськими більшовиками, які не зважаючи на те, що мільйони селян вже згинули, а перед дальшими мільйонами також стоїть примара голодової смерті, даліше безпощадно забирають і вивозять усе до останнього зерна.

2) Зібрані вважають нелюдським злочином серед такого голодового страхіття, яке панує сьогодні на Україні, забирати ті мізерні запаси поживи, що їх українські селяни зберуть підчас сьогорічних жнив. Не забирати, а довести з інших країн треба стільки збіжжя, щоби можна було припинити голод.

3) Зібрані звертаються до всіх народів світу з закликом, щоби не купували від московської влади жадного збіжжя ні інших харчових продуктів, доки не промине голод на землях Рад. Союзу.

4) Зібрані, хоч самі у важкому господарському положенню, постановляють призбирати в своїм селі якнайбільшу кількість збіжжя на допомогу голодуючим братам та кличуть селян всіх народів, щоби такими самими збірками у себе прилучилися до нашої ратункової акції.

Керму допомогової акції на Україні повинна перебрати міжнародня організація, що булаб незалежна від московської влади.

5) Зібрані стверджують, що теперішній голод на Великій Україні спричинила московська більшовицька влада тим, що відібрала від українського селянства прадідівську землю і розвалила цілий господарський лад. Щоби забезпечитися перед повторенням подібної голодової катастрофи в будучому, зібрані звертаються до всего культурного світу, щоби він через свої суспільні та міжнародні організації приневолив московську владу на Україні віддати українським селянам загарбану від них землю та дав їм спромогу вільно господарити.

6) Зібрані закликають всіх українських селян, щоби викинули зі сіл і установ газети, видавані за більшовицькі гроші для баламучення українських селян і робітників.

ХТО УМОЖЛИВИВ і ЗАКРІПИВ ПЕРЕМОГУ БІЛЬШОВИКІВ?

В жовтні 1917-го року більшовики зробили переворот на Московщині і перебрали в свої руки державну владу. З того часу вони поширювали ту владу, аж вкінці опанували ті великанські простори, що складаються сьогодні на ССРСР. Як це їм вдалося? Хто не цікавився ближче російською революцією і особливо тим, як більшовики захопили владу, той не знає, що **помогли їм у тому селяни**, у великій мірі **українські селяни**.

Більшовики ще на багато років перед захопленням влади, бо ще в часі першої російської революції, в 1905-ому році, міркували над тим, яким способом перетягнути на свій бік селянство, без якого революція не могла мати ніяких вигадів. Але й пізніше селянське питання було чи не найбільшою турботою більшовицьких провідників.

Лев Троцький у своїй книжці «Перманентна революція» пише в одному місці: «Мушу замітити, що Ленін, котрий ні на хвилину не випускав з уваги селянського питання в цілім його великанським історичним обемі, і від котрого всі ми того вчилися, вже після лютневої революції не здавав собі ще ясно справи з того, чи вдасться селянство відірвати від буржуазії і повести за собою».

І потім ще в кількох місцях тої самої книжки Троцький підчеркає, що в часі революції селянство йде або за буржуазією або за пролетаріатом і перехилоє перемогу на бік того, за ким йде. Знаючи це, більшовики за всяку ціну хотіли прихилити до себе селянство.

Була тільки одна справа, якою можна було здобути прихильність селянських мас. А це — **негайне вирішення земельного питання**. Більшовики добре знали, що селяни так довго піддаються революційним настроям, як довго не дістануть землі. Але з хвилиною, як вони ту землю дістануть вже до своїх рук, їхній революційний запал потахає — вони не мають вже за що боротися. Тоді селян вже важко перетягнути на котрунебудь сторону та підмовити до революційних виступів.

Тому не було в інтересі більшовиків, щоби земельне питання вирішала яканебудь інша влада, бо тоді вона булаб мала за собою селянські маси. Тому більшовикам було на руку, що уряд Центральної Ради так довго возився з земельним питанням, що гетьманська влада висилала карні експедиції за розгромлені поміщичі двори, що уряд Директорії взагалі не мав часу зайнятися як слід земельним пита-

ням. Вони кинули клич: грабуй награбоване!, яким дали селянству вільну руку на розподіл поміщичих земель і мали селянські маси за собою.

Оці селянські маси й були тією твердою підставою, що на ній сперлася так непохитно більшовицька влада. Але ті селянські маси не знали ще тоді того, що більшовики тому такою щедрою рукою роздавали поміщицькі землі, бо вони вже тоді рахувались з тим, що **колись відберуть від селян не тільки ті поміщицькі землі, але навіть їхні власні.**

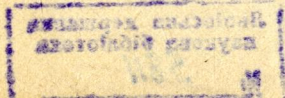
»САМООПРЕДЕЛЕНИЕ ВПЛОТЬ ДО ОТДЕЛЕНИЯ«.

Все-ж таки трудновато приходилося більшовикам з опануванням України. На Україні була своя українська влада, що теж заповіла вирішити земельне питання по лінії інтересів українського селянства, а до того серед українського народу була вкорінена ненависть до Москалів-кацапів. Та й **було на Україні вже багато свідомих Українців**, що розуміли вагу самостійної української держави і тому **не йшли на ніякі більшовицькі демагогічні обіцянки.**

Побачили більшовики, що самим одним кличем про розподіл землі не здобудуть України. Тому підшукали новий, а вони в підшукуванні кличів майстри. Треба було за всяку ціну зробити конкуренцію українському національному урядові і Центральній Раді. Отже вони створили селянсько-робітничий уряд України в Харкові й доручили тому урядові вести боротьбу з українською національною владою.

І пішла в більшовицьких газетах і на мітингах неперемінлива нагінка на українську національну владу. І почалося безоглядне паплюження українських національних політиків і діячів, яким закидалося і буржуазність і звязки з поміщиками і багато-багато подібного. Але щоби все-ж таки протиставити щось політиці української національної влади, яка уявляла собою окремий і всетаки самостійний український уряд, більшовики проголосили клич **про право України до самоозначення аж до відділення**, під умовою, що на Україні буде заведений радянський, цебто більшовицький державний лад.

Оцей новий більшовицький клич, що звучав по московськи »самоопределение вплоть до отделения« мав не менший успіх від клича »грабуй награбоване«. На нього не зловилася і не пішла за ним свідомо — але в той час ще невеличка — частина українського народу. Але пересічний український громадянин міркував: ближча-ж нам селянсько-робітнича влада, що і землю дає селянам і забезпечує робітникам кращі умови для життя і праці, а крім того не нехтує прав України до

самостійного життя, як якась там Центральна Рада чи Директорія. Про гетьманську владу не було що й говорити — вона була зненавиджена.

До того-ж **велику роботу в агітації за більшовиками робили українські комуністи**, що були в харківському більшовицькому уряді і реклямували себе найправдивішими Українцями. Коли московському більшовицькому урядові робилося закид, що він воює з Україною, то він відповідав: нічого подібного, це внутрішня війна на Україні, в якій українські селяни й робітники борються з українською буржуазією за владу. Москва тут ні при чому. Так казала Москва, хоч харківський комуністичний уряд виконував тільки те, що йому наказала Москва, а в боротьбі з українською національною владою послуговувався московськими бандами.

Не легка була та боротьба більшовиків з українською національною владою та українським народом. Багато знаємо про **велику кількість повстанчих відділів, що непокоїли більшовиків в запілля, винищували нероз цілі відділи Червоної Армії** і таким чином помагали правильній українській армії змагатися на фронті. Але кличі: «граби награбленное» і «самоопределение вплоть до отделения» зробили своє. Осінню 1920. року більшовики викинули останні відділи Української Армії за Збруч і стали панами цілої України.

»ТИ ДУМАЄШ, ДУРНЮ, ЩО Я ТЕБЕ ЛЮБЛЮ...«

Роки, що після того прийшли, це були часи, коли цілий світ чув про Українську Соціалістичну Радянську Республіку, як самостійну державу. Мала та держава і свої дипломатичні представництва за кордоном і в Харкові — нібито «столиці української держави» — повноправний і «майже самостійний» український уряд. Сиділи в тому уряді українські комуністи та як народні комісарі (міністри) завідували усіми справами України з виїмком тих, що були застережені для всесоюзного уряду: військо, фінанси, почта.

І тоді саме прийшла ота преславна «українізація» України. Певно, що якби на Україні була втрималася українська національна влада, то та «українізація» булаб зовсім непотрібна. Не булоб кого українізувати. Але під пануванням більшовиків по всіх урядах та установах України позасідали Москалі та жидки, що не знали й слова по українськи і їх треба було українізувати, щоби бодай на перших початках не дати Українцям пізнати, що на Україні чужинна влада. Ще тоді більшовики не чулися зовсім безпечно на Україні.

Пам'ятаємо, скільки то крику було зприводу тієї українізації. Більшовицька преса цілими шпальтами розписувалася

про те, на скільки відсотків українізовано Україну. Все те, розуміється, по наказу більшовицької влади. Тільки справжні Українці на Великій Україні кепкували собі з тієї українізації, кепкували в немилосердний спосіб навіть в більшовицькій пресі, як ось талановитий письменник Остап Вишня у своїх фейлетонах під назвою «Усмішки». Мабуть за ті фейлетони Вишня сьогодні покутує на Соловках, куди його запроторили червоні кати. Всі ті люди самі найкраще бачили й розуміли ту більшовицьку комедію з українізацією України.

Пам'ятаємо, як дехто з Українців на західних землях попадав в телячий захват на сам звук слова «українізація». Пам'ятаємо, як дехто бігав неначе з перцем, поштуркував співбесідника та роблячи багатомовний вид, підморгував і казав: «А що, чули? Українізація!»

А тимчасом більшовики просто насмішку робили над українською мовою, над українським народом, над цілою Україною, українізуючи московську босячню та жидівку, яким українська мова була так потрібна, як собаці пята нога. Але більшовикам треба було тієї комедії, тому вони її й робили. **Бо ще занадто живо стояла в пам'яті українська самостійна державність, ще на еміграції були останки української армії, ще жив її вожд, головний отаман, Симон Петлюра.** Ще більшовицька нога не стояла достаточо твердо на українській землі.

А попри українізацію йшов розквіт української літератури. Появився цілий ряд молодих і напrawdę талановитих письменників, повстали численні видавництва, а між ними «Державне Видавництво України», що випускало цілі маси українських книжок різного змісту.

Від того могло закрутитися в голові і справжньому Українцеві. Ще так недавно не можна було видавати навіть українського часопису, а тепер ось цілі стоси українських книжок, цілі гори українських журналів, цілі хмари українських часописів. Навіть ті, що були найбільш упереджені до більшовиків, почали потрохи схилитися на їх бік. Вони міркували: що за інтерес малиби більшовики в тому, щоби підтримувати розвиток української літератури, як вони це роблять, якби вони справді не думали про «самоопределение України вполоть до отделенія».

Але більшовики, не думаючи ні трохи про «самоопределение України» — їм досить було кинути той клич на потіху наївним Українцям — **мали свій чисто більшовицько-московсько-жидівський інтерес** в тому, що підтримували розвиток української літератури і культури взагалі. Їм треба було в якийсь спосіб перш за все **здобути прихильність Українців, а вслід за тим приспати їхню національну чуйність**, щоб пізніше тим легше вхопити їх за чуби. А коли Українці раділи

тим і щораз більше примілювалися до них, більшовики співали тихцем народню пісню:

Ти думаєш, дурню, що я тебе люблю,
А я тебе, дурню, словами голублю.

ТАК ЗВАНА «НОВА ЕКОНОМІЧНА ПОЛІТИКА».

Голубили більшовики український народ, як тільки могли і чим тільки могли. Треба-ж його було якось приборкати. Бодай не дати причини до протестів та бунтів, доки на Україні не закріпиться більшовицька влада.

Більшовики добре знали про власницький інстинкт українського селянина, цебто про те, що український селянин любить мати власну землю і любить бути господарем на власному господарстві. Тому в той час, коли вони ще не дуже певно сиділи на Україні, незручно було нарушувати отой власницький інстинкт українського селянина. Вони й закинули всякі свої пляни про націоналізацію (удержавнення) землі і проголосили так звану «нову економічну політику» або в скороченні «неп».

«Неп» заведено в 1921-ому році. Був це частинний поворот до приватної власності і свободної торгівлі. Селянство це радо прийняло. Воно мало власну землю, могло на тій землі вести власну господарку і, заплативши податок (продналог), могло свободно розпоряджати здобутками своєї праці.

Отой «неп» наробив знову багато шуму за кордоном і в самому більшовицькому союзі. Говорилося про те, які то ті більшовики розумні, як то вони потраплять наломлювати свої засади до обставин і потреб хвилі, а це тільки доказує, що їх влада вже безумовно втримається і всяка боротьба з ними не тільки, що безуспішна, але навіть недоцільна.

Розуміється, що такі настрої були для більшовиків дуже бажані та корисні. «Нова економічна політика» робила своє. **Українське селянство зживалося з більшовицькою владою** і навіть не протестувало, як більшовики під видом «продналогу» (податок збіжжам) забирали від нього всі збіжжіві припаси та вивозили поза межі України.

Серед українського селянства було тоді ще захоплення тією нібито селянсько-робітничою владою, що була неначе така близька, така дуже своя. Та влада дала йому землю, отже це найкраща влада в світі. Не думали ще тоді українські селяни про те, що та влада відбере від них всю землю, а їх самих пожене на Соловки.

Ясно, що більшовики не занедбували підтримувати серед селянства той корисний і прихильний для себе настрій. Більшовицькі часописи розносили по цілому союзі вістки про те,

як то важко живеться селянству й робітництву у західних країнах гнилої Європи та про те, як західно-європейське селянство й робітництво нібито мріють про те, щоби і в себе завести більшовицький лад.

НАДІЇ НА ВСЕСВІТНЮ РЕВОЛЮЦІЮ ПРОПАЛИ.

З другого боку московська радіостанція вислала в увесь світ вістки про те, як гарно і добре живеться пролетаріатові та селянству у більшовицькій державі. Це для заохоти закордонних комуністів піти слідами їхніх московських товаришів.

Та не тільки через радіо робили більшовики свою пропаганду. Вони вислали в різні країни світу своїх агентів, вишукували прихильних собі людей, давали їм гроші та казали видавати газети, що в них захвалювалосяб більшовицькі порядки та більшовицький рай.

Це був час, коли більшовики мріяли ще про те і вірили в те, що за день, за два вибухне всесвітня революція. Вони не тільки мріяли про те, але й нетерпеливо чекали вибуху тієї революції з дня на день. Вони добре знали, що як вибух всесвітньої революції не наступить зараз, що якщо він припізниться, то тоді з революцією буде щораз трудніше.

Всесвітня революція була для більшовиків необхідна, бо вони рахувалися з тим, що без неї не вдасться ніяким чином вдержати здобутків революції в ССРСР. У своїх теоріях вони прийшли до пересвідчення, що якби навіть вдалося створити в одній державі соціалістичний лад, то він, як відокремлений від решти «буржуазного» світу, не зможе довго вдержатися. Тому в перших роках після революції більшовики видавали великанські суми на пропаганду революції закордоном. Вони стояли збоку від цілого світу, не дбали про ніякі звязки з «буржуазними» державами, а тільки намагалися здобувати по всіх державах своїх прихильників, що мали підготовляти вибух усесвітньої революції.

Але та всесвітня пролетарська революція не приходила. Навпаки! В останній чвертині 1922-го року прийшов у Італії, теж революційним шляхом, до влади Мусоліні, що започаткував гострий протипролетарський і протибільшовицький курс в Європі. Це вже був для більшовиків знак, що їх **мрія про вибух усесвітньої пролетарської революції не так швидко здійсниться**. Що-ж їм лишалося? Одно: не рахувати на те, що щойно всесвітня революція підтримає більшовицький лад в ССРСР, але взятися до будови соціалізму в своїй країні і тим заохотити другі народи до революції.

Рахунок був такий: коли не можна самою тільки пропа-

гандою зараз викликати всесвітньої пролетарської революції, то треба в самому ССРСР дійти до таких досягнень, що ними захопилисяб народи інших країн, а те захоплення спонукалоб їх перевести революцію у себе.

На тому тлі прийшло до розвалу між самими більшовиками. Думку розбудови соціалізму в ССРСР обстоював теперішній більшовицький диктатор, Сталін. Проти тієї думки виступив дуже гостро Троцький зі своїми прихильниками. Троцький каже, що чистий більшовизм не допускає будови соціалізму в одній країні, бо це довелоб взагалі до провалу ідеї революції. Чистий більшовизм — на думку Троцького — повинен усіма засобами змагати до того, щоби викликати всесвітню пролетарську революцію і щойно тоді будувати соціалізм.

У цій боротьбі двох більшовицьких груп переміг — як знаємо — Сталін, а Троцький знайшовся зразу на засланні, а потім на вигнанні. В ССРСР почалася розбудова соціалізму.

ЧЕРВОНА «ЄДИНАЯ - НЕДЕЛИМАЯ».

Навіть, якби була прийшла всесвітня революція і спираючись на неї більшовики булиб будували соціалістичний лад в ССРСР, то вони завжди булиб обстоювали те, щоби Московщина й Україна творили одну господарську цілість. А тепер, коли ССРСР була здана на свої власні сили, стало просто необхідно, щоби втримати Україну при Московщині, бо **Московщина без України булаб калікою під господарським оглядом**. Так завжди було, а тепер будова соціалізму в ССРСР без участі України була просто неможлива. Виходить з того ясно, що захоплюючи Україну й воюючи за неї більшовики кермувалися тими самими мотивами, що й царська влада.

Більшовики пам'ятали, що своїм колишнім кличем «самоопределение вплоть до отделения» вони трохи нарушили єдність союзу. Треба її було повернути назад. Треба було за всяку ціну забезпечитися перед якимнебудь сепаратизмом. Тому вже перед тим скасовано окремі закордонні представництва України. **А тепер треба було цілу Україну так приборкати, щоб не могло бути й мови про її відірвання від Росії.**

Вже в часі творення «Української Соціалістичної Радянської Республіки» територію України так обкраяно, що в «українській республіці» залишилася тільки частина України. Поза межами тієї «республіки» залишилися були: Крим, Кубань, південна Вороніжчина і Курщина. Але й та обкrojена Україна була ще дуже небезпечна. Треба її було унешкідливити під політичним оглядом, а це можна було зробити тільки через

знищення її одноцільності. Отже почалося виділювання чужонаціональних районів на Україні, — польського, молдаванського —, почалася московська й жидівська колонізація, — словом **почалося шматування української землі**, щоби її послабити національно і політично.

Але цього було мало. Створена ще за «добрих часів більшовицької ласкавости» Комуністична Партія (більшовиків) України теж не давала вже московсько-жидівським наїздникам запоруки, що вона втримає у відповідній «дисципліні» український народ. Тому та партія стала властиво організацією людей, що не мали ніякого голосу ані не могли мати в якійнебудь справі своєї думки, тільки мусіли говорити й робити те, що наказали їм надіслані з Москви «керівники». Словом **Українці не мали в Комуністичній Партії України ніякого голосу**. Від самого початку існування КПБУ генеральним секретарем тієї партії не був ані один Українець. Були ними Москалі, як от Молотов, Лебедь, Німець Квірінг, Жиди Фелікс Кон і Каганович, а останніми часами Поляк, Косіор. Оті то «керівники» переводили через «Комуністичну Партію України» таку політику на Україні, яка була бажана й вигідна для московсько-жидівської диктатури в Москві.

Крім того, обсадивши всі більші і менші уряди на Україні своїми московсько-жидівськими ступайками, **більшовики вхопили Україну в такі міцні кліщі, що вона під політичним ним оглядом стала провінцією Московщини**.

Разом з тим поступенно ліквідовано харківський уряд, касуючи поодинокі комісаріяти. Спершу зліквідовано народний комісаріят земельних справ, залишивши на Україні лиш його експозитуру, підлеглу всесоюзному комісаріатові в Москві. Відтак скасовано народний комісаріят внутрішніх справ і підчинено усю українську адміністрацію безпосередньо московському центру, так що Москва має право безпосередно втручати в справи поодиноких громад на Україні. Дальше скасовано народний комісаріят освіти, підчинивши усе фахове середнє і висше шкільництво на Україні відповідним всесоюзним комісаріатам в Москві. Вкінці скасовано останній самостійний комісаріят справедливости. Таким чином **з «української соціалістичної радянської республіки» не залишилося ні клептика**. На весь ріст станула червона «єдина-неделімая».

УКРАЇНА — МОСКОВСЬКА КОЛЬОНІЯ.

З року на рік зростав національний шовінізм московських більшовиків. З року на рік червона «єдина-неделімая» щораз більше уподібнювалася до колишньої царської. З року на рік Україна тратила не тільки щораз більше політичних прав, але

й під господарським оглядом ставала кольонією Москви.

В Москві зібрано усі керуючі установи поодиноких галузей народного господарства України. Отже там є централі продукції українського вугля, заліза, стали та цукру. Всією тією продукцією заряджується з Москви і Україна не має в тій справі найменшого голосу.

Оту господарську залежність України від Московщини характеризує дуже добре факт, що більшовики будують головну залізничну лінію, що лучить найкоротшим шляхом український вуглевий донецький басейн з Москвою. Отак, як той вугіль везимуть безпосередно з донецького басейну в Москву, так **безпосередно в Московщину йдуть усі незмірні багатства України.**

Тим самим шляхом йшло і йде збіжжа з українського чорнозему, яке більшовики під ріжним видом забирали від українських селян до останнього зерна. Зразу це був так званий «продналог», цебто податок в натурі, який брали від тих селян, що господарили ще на власній землі. Доходило до того, що селянин, заплативши «продналог», **не мав вже збіжжа на цілорічний прожиток.** Але совітську владу це не обходило і ні трохи не боліло. Вона вмісно накладала такі високі «продналоги», щоби примусити самостійних українських господарів зголошуватися нібито добровільно до колгоспів.

І багато українських селян не витримувало на самостійних господарствах та нібито добровільно приставали до колгоспів. Гадали, що бодай так врятуються. Але й у колгоспах не було для них рятунку. Більшовики забирали з колгоспів усеньке збіжжа, а членам колгоспів видавали такі пайки, що їм приходилося просто голодувати, або пускатися на крадіж свого власного хліба, обробленого власними руками на власній землі, що стала тепер власністю колгоспу. Але за таку крадіж **чекала куля в лоб**, бо це називалося саботажом, розкраданням громадського майна.

І хоч як українське селянство протестувало проти того насильного й безпощадного забирання хліба, все те нічого не помагало. А не помагало тому, що тут йде річ про рятування і втримання цілого т. зв. радянського Союзу.

Половина всіх земель, що належать сьогодні до ССРСР, а особливо вся північ і мало що не всі промислові центри і райони живуть довозом надвишки збіжжєвих продуктів півдня, головно України. Отже від доставки того збіжжя з України залежить існування і будуччина комуністичної держави. Тому більшовики уважають за своє найбільше завдання: забезпечити собі хліб з України. Їх не обходить те, чи на Україні гарний урожай, чи може недорід, вони мусять дістати з України стільки хліба, скільки їм треба, **хочби навіть людиність України примирала з голоду.**

Генеральний секретар Конгресу Національностей з Відня так пише про ту справу: »У минулому році більшовики в брутальний спосіб забрали селянам їх збіжжа, так що вже в лютім шаліла на Україні, тій колись найбогатшій землі, а також над Волгою і на Кубані страшна голодова нужда. Сотки тисяч і мільйони впали її жертвами. Безсилі, опухлі, із страшним виразом в очах, зійшли вони тихо, без протесту з того світу. Ніщо не турбувало грізної тиші. Голодова змора, яка лягла на Україні, не доходила за кордон і спокою не заворушила ніяка зловісна чутка. До непізнання виснажені і палаючі жаждою, вмирають діти, мужі і старці. Всюди один і той самий образ страхіття — страшно́ї голодової смерті«.

ПЯТИРІЧКА — ПЕКЛО НА УКРАЇНІ

Коли більшовикам не вдалося викликати всесвітньої революції, то вони — як це вже було сказано — постановили захопити світ тим, що вони у своїй одній державі збудують зразковий соціалістичний лад. Але ця будова соціалізму йшла дуже пиняво, а більшовикам не ставало терпцю. Вони знали, що чим довше вони будуть капарати, тим менше буде надії на те, що вони очарують світ і заохотять другі народи до революції.

Це й було причиною, що більшовики пустилися на дуже ризиковий крок, а саме проголосили т. зв. п'ятирічку. Більшовики чули, що треба зробити щось такого, щоби здивувати світ. От вони й вирішили, щоби за п'ять літ вибудувати в СРСР стільки різних фабрик, щоби під промисловим оглядом не тільки дігнати, але ще й перегнати Америку. Ті фабрики, ота буйно розбудована промисловість мала забезпечити радянському Союзові повну господарську самовистарчальність.

Але тут справа знову зачепила за український хліб. Щоби перевести в життя намічені пляни п'ятирічки, щоби оплатити сотні закордонних інженірів, що були заняті при будовах фабрик і брали більше як королівські платні, щоби спровадити зза кордону найбільш необхідні машини або бодай їх найважніші частини, щоби вкінці забезпечити в найконечнішу поживу робітників, занятих при будові фабрик, — треба було знову хліба з України.

Більшовики задумали тепер так поставити справу, щоби з доставою збіжжа з України не було вже ніякого клопоту. Для того вони наказали перевести примусову колективізацію всіх сільських господарств на Україні.

Тією колективізацією більшовики хотіли досягнути дві цілі: перше, цілковито знищити самостійне українське селянство,

що завжди могло бути заборолом самостійности України, а друге — діставали в свої руки контролю над продукцією збіжжя на Україні, вслід за чим могли витиснути з України стільки збіжжя, скільки їм було треба.

Про ту примусову колективізацію ми багато чули. Не так про колективізацію, як про те пекло, що наслідком колективізації настало на Україні, де — одним словом — зруйновано цілі села. Пішов наступ під кличем: «загибля куркулеві», цебто самостійному господареві. Від того самостійного господаря відібрано землю, худобу і всякий господарський статок і передано все у колектив. Самого-ж господаря, якщо він не дуже радо віддавав своє добро, гнали нераз з цілою родиною на Соловки.

І потягнулися довжелезні валки обдертих з усього людського українських господарів, потягнулися у далекий невідомий північний світ, де чекала всіх смерть на важкій роботі в голоді серед глибоких снігів і на 40-ступневому морозі. Так покутували українські селяни за те, що кілька літ тому безкритично повірили у більшовицькі демагогічні кличі та на спілку з більшовиками копнули українську національну владу.

А доля тих, що залишилися на Україні, у колективах, теж не була краща. З них теж здерли усе, що нагадувало людську подобу і зробили їх найзвичайнішими наймитами на колись власній їхній землі. Усе збіжжя, віддане під строгу контроль, йшло на північ на потреби більшовицького експерименту, а наймити діставали такі пайки, що треба було голодувати. Тому не диво, що робітники на колективах пробували затаїти перед владою дійсний стан жнив, щоби могли потім заховати собі потайки трохи збіжжя на прожиток. Але більшовики звичайно те відкривали та розстрілювали переловлених за так звану «крадіж громадського майна».

Але голод дійшов до такого ступня, що селяни вже не боялися розстрілів. Їм було все одно — згинутися голодовою смертю чи від розстрілу. Вони почали масово ховати хліб перед більшовицькою владою, щоби залишити його собі на прожиток. Це захоування хліба стали покривати навіть комуністичні урядовці-Українці, що теж почали вже розуміти і брати собі до серця оте винищування України московськими більшовиками.

Та більшовики, що чуються вже тепер сильно на Україні, поставили на усе свою руку. Усунули та покарали урядовців Українців, закидаючи їм, що вони не допускали перевести хлібозаготівлю як слід, а селян, переловлених на укриванні збіжжя, вистріляли. Ця справа набрала дуже широких розмірів. У звязку з нею розстріляли Канара-Палащука, у звязку з нею покінчили самогубством Хвильовий та Скрипник. Їм, що станули в оброну України, яку московські більшовики

зробили своєю кольонією, закинули, що вони підпали під впливи націоналістичної контр-революції.

Так воно було і так є: тих, що виступали в обороні прав України, царська влада була за національний сепаратизм, а більшовики бють за націоналістичну контрреволюцію. А метою одного і другого було і є: втримати Україну при Московщині, як її кольонію.

УКРАЇНА ЗНИКАЄ З ССРСР.

Спротив українських селян при віддачі хліба московським найзди́нкам був причиною того, що колективізація на Україні цілком не вдалася. А вслід за тим провалилася й п'ятирічка. Більшовики не то що не перегнали Америку, але ще далеко-далеко її не дігнали. Мало того. Знайшлися перед цілковитим господарським розгромом. За все те їхня злість впала в першу чергу на так звану українську контрреволюцію.

І почалося безпощадне нищення нібито тієї контрреволюції, в дійсности-ж **цілковите винищування усього, що українське.**

Видимим знаком того винищування є те, що на Україну приїхав, висланий з Москви, відомий русотяп Постишев, що дістає від московського уряду широкі повновласти. Виконуючи ті повновласти, він почав **безоглядну боротьбу з... Україною.** Від влади відсунено кожного, що бодай трохи признавався до українства, а на ті місця прийшли відомі русотяпи, як Затонський і йому подібні. Ще більше здушено Комуністичну Партію (більшовиків) України, розв'язано організації українських письменників, започатковано навіть боротьбу з українською мовою. Українським вченим-знавцям мови, московські більшовики закидають, що вони дуже відчужили українську мову від московської. Вони припинили друк словників української мови і наказали окремій комісії перевести чистку української мови, цебто повикидати з неї ті слова, що є інакші від московських. Таким чином більшовики завернули вже не тільки до «єдиної-неділимої», але й до старого чорносотенного клича «адін язик — адін народ».

Зокрема пішла на Україні безпощадна нагінка на галичан, що на думку московських більшовиків, є розсадниками націоналістичної контрреволюції. Більшовики закрили літературну організацію «Західня Україна», поодиноких галичан виарештували та посадили в окремому таборі. Одним словом: намагаються викурити з України навіть український дух.

Як ще до недавня дехто міг баламутитися і спорити про те, чи на Наддніпрянщині є українська держава чи її нема, то сьогодні хіба вже ніхто не має в тому напрямі сумнівів.

Хіба що хтось є платним більшовицьким агентом і за гроші мусить вмовляти в усіх і вся, що більшовики будують українську державу.

»ПІД МОСКОВСЬКИМ КАРАУЛОМ«

Оте скасування всіх признаков української окремішності, оте безпощадне знищення всякого змагання до незалежності України має послужити більшовикам до того, щоби **як найбільше використати Україну** під господарським оглядом на користь Московщини.

Під кличем як найбільшого використання України проходять і цьогорічні жнива. Ці жнива, то — формальна **війна виголоднілого українського селянства з московським наїзником за хліб**.

Пригляньмося bliще, як та боротьба виглядає. Надії на цьогорічне жниво на Україні невеликі. Перш за все тому, що озимі й весняні засіви переведено недбало. На відповідне оброблення землі не було досить худоби ані відповідних робочих рук. За останні роки стан худоби на Україні змалів з 70 мільйонів на 29 мільйонів. Робочих рук нема, бо виголодніле населення не надається до роботи, не маючи відповідні сили.

Але все те більшовиків не обходить. Центральний Комітет Всеросійської Комуністичної Партії в Москві постановив: »Всупереч практиці минулих років ніхто не сміє ухилитися від обовязку віддати державі приписану кількість збіжжя і то безпосередньо після збору. Той обовязок є абсолютний і про зменшення згори приписаного податку не може бути мови. Хліб мусить бути зараз, без ніякої проволоки, відставлений до державного збору і за точне виконання тих постанов відповідають своєю особою комуністичні урядовці«.

Точного виконання тих постанов пильнує на Україні Поштишев. І ось під його оком бачимо такі небували картини на Україні. Ще далеко до жнив поміж нивами збіжжя увихалися узброєні їздиці. Це московський «караул» біля українського хліба. Щоби, борони Боже, селяни не вижали швидше для себе. Але не помагав і «караул». Голодні селяни приходили з мішками ніччу, а то й у день і зістригали колоски. Перед жнивами можна було бачити цілі лани так повистригані, хоча більшовики завзято боролися з тим явищем.

А жнива проходять теж під московським «караулом». На полях під вартою розставлені машини, що збирають та на місці вимолочують хліб, який зараз таки вивозять. Щоби ні одно зерно не залишилося виголоднілому населенню більше від того, що московські грабіжники захочуть йому залишити. Положення таке, що як в декого зараз після жнив буде

ще що їсти, то в зимі, а особливо весною, прийде на Україну така катастрофа голоду, якої світ ще не бачив.

Отак платять московські більшовики українському селянству за те, що воно на своїх плечах винесло їх до влади.

ГЕТЬ МОСКОВСЬКІ РУКИ ВІД УКРАЇНСЬКОГО ХЛІБА!

Здушене політично й виголодніле українське селянство не може вже само оборонитися. Воно не може навіть запро-тестувати проти московського насильства, бо має звязані руки і замкнені уста. За нього мусимо протестувати ми.

Протестуємо проти московського поневолення України!

Протестуємо проти винищування українського селянства голодом! Хліб, над яким працювали українські селянські руки, належить українським селянам, а не московсько-жидівським найзникам!

Протестуємо проти винищування української інтелігенції!

Кличемо червоним катом: геть руки від України!

Бо тільки тоді зникнуть з України раз на завжди катастрофи голоду і інші нещастя, коли український народ стане самостійним господарем на українських землях.

Влада на Україні мусить перейти в українські руки!

Вся земля мусить знову стати власністю українських селян!

Червоні кати не тільки на Наддніпрянщині винищують український народ. Їхні червоні від неповинної української крові лапи простягаються і сюди, до нас. На Україні вони здушили українське селянство, не дозволивши йому на якунебудь організацію. Але тут, у нас, через своїх платних агентів червоні кати намагаються організувати українських селян ніби то для оборони селянських інтересів. Це явна ї огидна брехня! Більшовики хочуть опанувати українське селянство і тут на те, щоби зробити з ним те саме, що зробили з селянами на Великій Україні, а не на те, щоби їм якнебудь допомогти.

Тому ми, українські селяни, не сміємо допустити до того, щоби більшовицькі платні агенти нас баламутили! Ми самі зуміємо оборонити свої інтереси!

Більшовицькі агенти поширюють своє баламутство і свої брехні через свої більшовицькі часописи, які хмарами насилують на наші села.

Ми, українські селяни, не хочемо бачити у своїх хатах продажних більшовицьких газет!

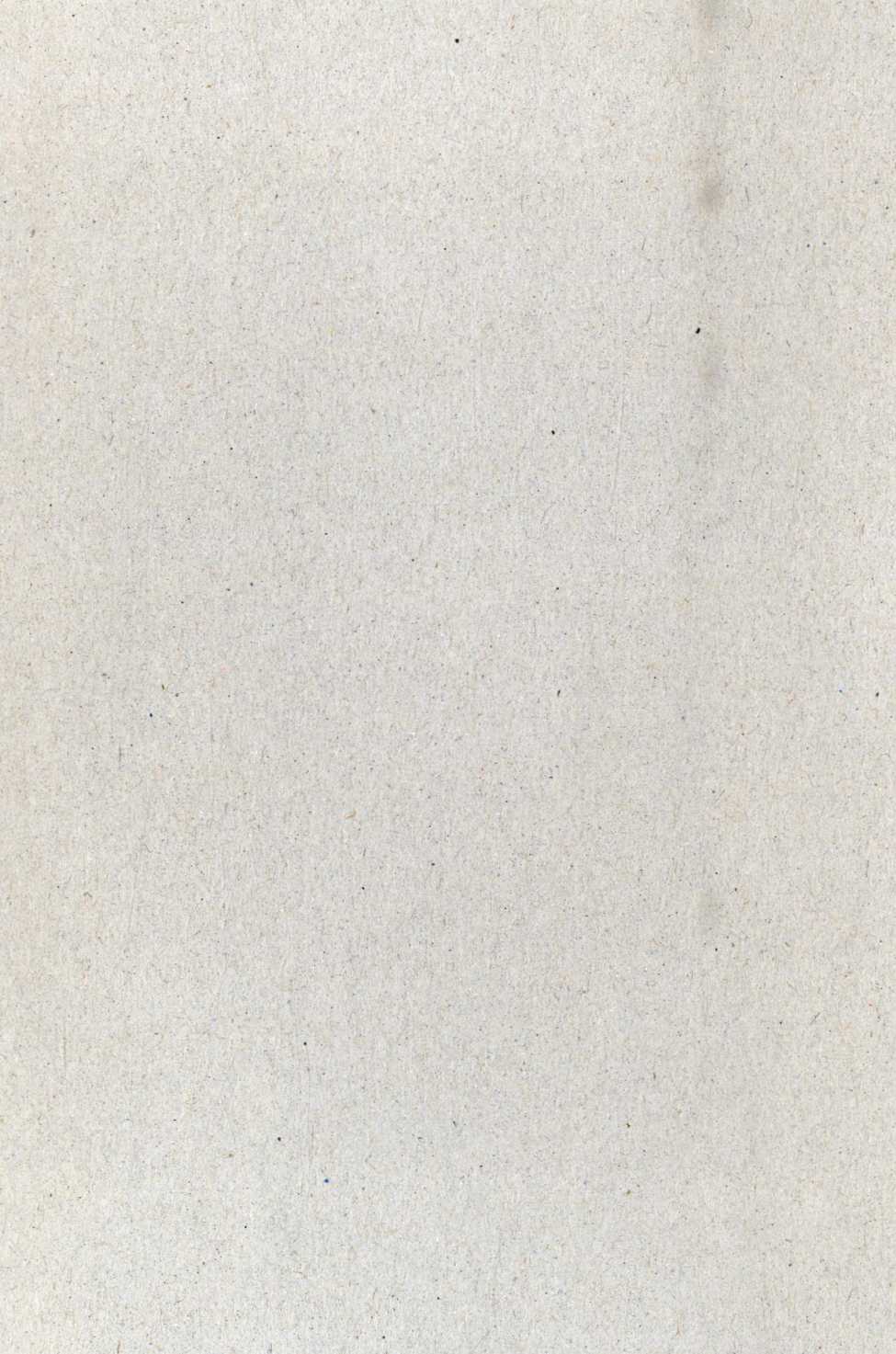
Геть з комуністичними шматами!

Хай живе Українська Селянська Партія!

Хай живе Україна!

Львівська державна
наукова бібліотека

5811

рл 5811у

Трувор, О.

Український хліб.